

polomljene lestve, ki misel vodile so k večnosti...
 Prokletstvo in gnev sta zaplójena v zarodu
 stremljenj in hotenj zasovraženih mas —
 in slavni, ta véliki čas
 omahne, izdahne, v pozabnost izgine
 v namišljenem blesku
 kot voda, ki usahne v razpaljenem pesku,
 osamljena sredi poletne vročine.

Objame-li kdaj odrešenje in spas
 vse one, ki zrasedo v gnevu iz nas?
 Po solnčni, brezkončni puščavi
 enkràt se privleče, priplazi
 preganjanih duš karavana brezmejna,
 izmučena, trudna in žejna
 besed o človečnosti, bratstvu, ljubavi —
 o bratje in sestre, prorokov neuslišanih glas
 takràt zelenel bo kot palma v oazi...

Kdo sliši moj krik? Ne morda samó vodopad
 odmevanja praznega votlo bobni
 v brezzvezdni prepad
 temno grgrajoče noči?

Po vzburkanem morju od vetra zvihranih daljin
 kot nagnjeno jadro napotil se je moj spomin
 do tvojih pristanov, o domovina...
 Glej, šele sedaj, ko so tvoja mi vrata zaprta
 in tvoja obrežja od žalosti moje zastrta,
 morda razumela boš sina
 v vodovju tujine blodečega,
 do svojih najskrivnejših vseh korenin
 boleost svoje zemlje nosečega...

Vida Jerajeva:

Sappho.

Prve njene pesmi so ostale svete in neizgovorjene.

Nerazodeto je ostalo čustvo njenega napol še otroškega srca,
 ki jo je družilo z dihanjem voda in trav.

Pritajen je ostal vzклик njene radosti. Njen pogled je strmél
 čez jezera za zibajočimi se labodi, čez morja za potapljajočimi se
 utvami, čez ceste za vihrajočo grivo razigranih, skozi veter in dež

bežečih konj. Z nežno slastjo je božala njena roka perje golobic in dlako mladih leopardov. Igrala se je z zapestnicami ukročenih kač in poljubovala njih mrzlo lepoto.

Tiho je hrepenela z vrhovi gora in tiho slutila s prepadi skal. Molčali so psalmi njene duše, zamaknjene v baldahine listja in zvezdnega azurja, v bajke vzcvitajočih in umirajočih vrtov.

Prve njene pesmi so ostale svete in neizgovorjene.

Nekoč pa je izvedela svojo usodo. Oko ji je obstalo na licu moža. Ponos njegovega čela, smelost njegovih oči, sila njegovih ramen in prsi, zmagovitost njegovih kretenj so ji povedale, da je žena.

Udano je čakala, da jo pokliče njegov pogled. Poklekovala je pred njim, zasanjana v noč, sužnja in beračica.

Hodila je pred njim v solncu z majesteto kraljic in s tesno stisnjenimi ustnicami ukazovala, naj se dotakne s poljubom jermena njenih sandal.

Bežala je pred njim z lepim sramom na licih v samoto zamišljenih svetišč, nuna z lučjo večne ljubezni v rokah, vzdihujoč po njegovi bližini.

Na prosečih dlaneh je dvigala k bogovom nedolžno mladost in jih rotila, naj ji jo zamenjajo z njegovo.

Orakel je izrekel črno obsodbo. Razgalila je bele grudi in s tankim bodalcem ranila utrujene žile, da pomiri koprnenje krvi.

Mokre od rdečih življenjskih kapelj in solz, so se rodile njene pesmi v beli dan.

Šla je v množice ljudi, v bakhantski pijanosti je segla v strune zlate lire in vezala je v girlande besed krasoto ženske duše.

Postala je živ akord njegovega imena.

Za krohot in za aplavz je razprodajala svoje srce.

Pesmi so bile izgovorjene. Ona sama se je žrtvovala neusmiljenim bogovom sredi praznega svetišča.

Ni napajano - 9 me

Dr. Ivo Šorli:

Vprašanje.

I.

Veledenjena gospa!

Dovolj sem se borila sama s seboj, predno sem se odločila; zato bom zdaj zahtevala od svoje roke, da napiše brez oklevanja, kar ji bom rekla.